

**ВИЩИЙ ПРИВАТНИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«ЛЬВІВСЬКИЙ МЕДИЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»**



**МАТЕРІАЛИ
18 ЗАГАЛЬНОУНІВЕРСИТЕТСЬКОЇ
СТУДЕНТСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ
29 КВІТНЯ 2025 РОКУ**

**«АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ НАУКИ,
ОСВІТИ ТА ПРАКТИКИ»**



Львів–2025

ПРОФЕСІЙНІ РИЗИКИ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ МЕДИЧНОГО ПЕРСОНАЛУ ЕКСТРЕНОЇ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ

Інна Вольська (223 Медсестринство, II курс (магістрський рівень освіти)

студентка групи Мм-21 спеціальності

КЗВО «Волинський медичний інститут»

Кафедра медсестринства та екстреної медицини

Завідувач кафедри: д.мед.н., проф. **Валецький Ю.М.**

Науковий керівник: в.о. ректора КЗВО «Волинський медичний інститут», д.псих.н., доц. **Пастрик Т. В.**

Актуальність теми дослідження професійних ризиків емоційного вигорання персоналу екстреної медичної допомоги зумовлена щоденною роботою в умовах екстремальних ситуацій, що супроводжуються високим емоційним навантаженням. Постійний стрес, перевтома, обмежені ресурси та необхідність прийняття термінових рішень сприяють розвитку синдрому емоційного вигорання серед працівників екстреної медичної допомоги.

Метою дослідження є аналіз професійних ризиків виникнення емоційного вигорання серед персоналу екстреної медичної допомоги.

Основна частина. Опираючись на результати сучасних досліджень феномену емоційного вигорання серед медичних працівників, одним із

значущих чинників його виникнення є емоційне залучення у проблеми пацієнтів. Чутливість, емпатійність та турбота, що притаманні у догляді за пацієнтами часто призводить до того, що медики переживають складні життєві ситуації хворих, ніби це їхній власний досвід. Особливо гостро це проявляється у спеціалістів, які ще не мають належного досвіду та впевненості у своїх професійних діях. Ризики вигорання підкріплюються професійною відповідальністю за життя та здоров'я пацієнтів. У своїй щоденній практиці медики нерідко переймаються проблемами хворих настільки, що починають сприймати їх як власні. Серед інших чинників, що провокують розвиток емоційного вигорання, варто виокремити складні міжособистісні стосунки з колегами та керівництвом, недостатній рівень оплати праці, перевантаження завданнями, несприятливі умови праці, дисбаланс між очікуваннями та рівнем відповідальності, а також обмежені можливості для самореалізації та професійного зростання [3].

У ході теоретичного аналізу професійних ризиків емоційного вигорання серед працівників екстреної медичної допомоги нами з'ясовано, що сучасні наукові дослідження емоційне вигорання описують такі основні фактори ризику серед персоналу екстреної медичної допомоги: емоційне перенапруження, емпатійність, відсутність відпочинку та ненормований графік, часткова або відсутність психологічної підтримки колег й керівництва, зіткнення з травматичними подіями тих, кому надається допомога [1, с. 39-41].

Характерними ознаками емоційного вигорання є симптоми, що проявляються на емоційному, когнітивному й емоційному рівнях. Симптоматика вигорання проявляється поступово починаючи від переживання стресу і еволюціонує до емоційного виснаження й деперсоналізації. Якщо вище описані симптоми продовжуються довгий період часу, збільшуються ризики виникнення негативних наслідків такі як депресивні розлади, розвиток соматичних захворювань й мінімальна професійна продуктивність [2].

Підтверджують теоретичні гіпотези дослідження емоційного вигорання емпіричні результати виявлені за результатами вивчення ознак вигорання серед працівників центру екстреної медичної допомоги та медицини катастроф, описані І. Палько та Н. Ляховою. Ними виявлено високий рівень професійного вигорання серед співробітників, що проявляється в значному психоемоційному виснаженні, знеціненні міжособистісних взаємин та зниженні оцінки власних професійних досягнень. Як серед чоловіків, так і серед жінок спостерігається схожа картина, що вказує на загальну проблему серед працівників цієї галузі. На їх думку, важливо впроваджувати психопрофілактичні заходи для зменшення рівня стресу, покращення загального самопочуття працівників, що в свою чергу позитивно вплине на їх продуктивність та задоволеність роботою [4, с. 129-134].

Висновки. Отож, нами з'ясовано, що емоційне вигорання серед персоналу екстреної допомоги є актуальною проблемою і зумовлено постійними стресами, високим емоційним навантаженням і безперервною взаємодією з пацієнтами. Фактори, які сприяють розвитку вигорання, включають емоційне перенапруження, відсутність належного відпочинку, та негативний соціально-психологічний клімат у колективі. Тривале перебування в такому стані може призвести до значних наслідків, включаючи емоційне виснаження та зниження професійної мотивації. Власне, профілактика емоційного вигорання серед медичного персоналу екстреної допомоги має бути пріоритетом у сфері охорони здоров'я. Необхідно впроваджувати програми психологічної підтримки, навчання методам саморегуляції та створення сприятливого мікроклімату в колективі. Це сприятиме зниженню ризиків вигорання та покращенню якості надання екстреної допомоги.

Література

1. Коса Т. В. Синдром емоційного вигорання серед медичних працівників / Т. В. Коса // Медсестринство. — 2019. — № 3. — С. 39–41.
2. Лучер Є. С. Особливості психологічної корекції вигорання медичних працівників: кваліфікаційна робота магістра спец. 053 «Психологія» / Є. С. Лучер ; наук. кер. О. Г. Малина. — Запоріжжя : ЗНУ, 2024. — 82 с.
3. Павлів Т. Б. Професійне вигорання у працівників екстреної медичної допомоги : дис. д-ра філос. наук / Т. Б. Павлів. — Тернопіль, 2021. — 250 с.
4. Палько І. О., & Ляхова, Н. О. (2024). Вивчення рівня професійного вигорання серед працівників Центру екстреної медичної допомоги та медицини катастроф. *Intermedical journal*, 2, 129-134.